

Kedves Olvasóink!

Tartalom:

Dr. Keszi Krisztina – Megtorpant változások.....	2
Luz család – Fénysugarak Ecuadorból	3
Aktuális témánk: Fő az egészség?	4
Ecuador – Pontosan ezt akarom!	5
Japán – A biztonság mítosza	6
Kenya / Dél-Szudán – Vidéki élet Afrikában.....	7
Burundi – Az egészség forog kockán	8
Mikronézia – A szigetlakók modern életmódja	9
Spanyolország – Egészség és az örök élet	10
Malawi – Ha nincs dízelolaj – nincs mentő.....	11
Niger – Szai Galmi!	11

„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”

(János 11,25–26).

Jelen lapszámunk témája az egészség. Felelősek vagyunk testi egészségünkért. De ha mindent megteszünk is érte, akkor is egyszer szembe kell néznünk a halállal. S abban a pillanatban a fő kérdés az lesz, mi van a lelkünkben. És ez a pillanat nemcsak az életünk végén jöhet el, hanem bármikor, amikor találkozunk

testünk gyengeségével, leépülésével. Ha nincs bennünk a feltámadás, az újjáteremtetésünk hite, kétségbeesünk. De ha életünk hit által összeforrt Krisztussal, akkor reménységgel nézünk előre, mert Őbenne látjuk saját sorsunkat is. Az Ő feltámadása a mi feltámadásunk biztos záloga. Az Őbenne kapott élet: örök élet. E nélkül a reménység nélkül nem tudunk egészségesen viszonyulni testi egészségünk kérdéséhez.

Betegség és halál egyaránt a bűn fájdalmas következménye, mellyel mindannyiunknak számolnunk kell, bármely részén élünk is a világnak, s bármilyen anyagi körülményeink is vannak. De Jézus magát, s a benne hívőket ezek fölé emeli!

Jézus kijelentése és kérdése Lázár feltámasztása előtt hangzik el a halál fájdalmas valóságával szembesülő Márta felé. De érdemes nekünk is válaszolni rá! Hiszed, hogy Jézus a feltámadás és az élet, és aki benne hisz, ha meghal is él?

Húsvéti ünneplésünkben lássuk meg újra az Élet titkát: a feltámadt, halált legyőző Krisztust!

„Örvendezzünk, vigadjunk Krisztus lett a vigaszunk! Alleluja!” (Ref. Énekeskönyv 185.)

Sípos Alpár Szabolcs

Értesítjük a testvéreket, hogy Ede és Gyöngyvér Luz ebben az évben hazatérnek Ecuadorból, mivel idén letelt egy újabb (immár a harmadik) négyéves szolgálati időszakuk. Magyarországon **2012. június 10. és július 8. közötti időszakban állnak a gyülekezetek rendelkezésére** vetített képes beszámolójukkal. Kérjük azokat a gyülekezeteket, közösségeket, amelyek szeretnék meghallgatni a Luz házaspár beszámolóját, hogy **jelezzék ez irányú kérésüket legkésőbb május 8-ig** az Alapítvány munkatársának: Csapkovics Bertalannak írásban (1039 Budapest, Hollós Korvin Lajos utca 10. V/14. címen, vagy a csapkovicsb@gmail.com e-mail címen). A jelentkezéskor szíveskedjenek megadni a kapcsolattartó nevét és telefonszámát, valamint jelezni, hogy milyen alkalomra, és mikorra szeretnék meghívni a misszionárius házaspárt. Az idő rövidege miatt valószínűsíthető, hogy testvéreink nem tudnak majd minden meghívásnak eleget tenni, és bizonyos közösségeknek, gyülekezeteknek más helyre összevontan, közös alkalmat tudunk csak biztosítani, de erről minden érintettel egyeztetni fogunk, a jelentkezési időszak lezárulta után.

Kérjük, ha teheti, támogassa szolgálatunkat személyi jövedelemadója 1%-ával!
Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Alapítvány
Adószám: 18543494-1-13

Megtorpant változások

Afrika,
Zambia

Amikor az előző beszámolót írtam a klinikáról, úgy gondoltam, hogy nemsokára csupa örömteli változásról számolhatok be. A klinika értékelését követően új igazgató került az intézménybe. Az indulást látva felcsillan a remény, hogy elkezdődnek a változások. Végül is nem így történt, és mostanra már azt lehet mondani, hogy csaknem minden visszazökkent a régi kerékvágásba.

Az a két dolgozó, akinek a munkája nem volt megfelelő, és javaslat történt az áthelyezésükre, még ma is itt dolgozik, most már itt is marad.

A papíron lévő tizenhárom nővér helyett, a napi egészségügyi munkában csak hét vesz ténylegesen részt. Ennek hátterében elsősorban szabadság, betegség, továbbképzések, közelebbi-távolabbi hozzátartozók temetésére való utazás (ez néha 1000 km-es távolságot, és több hetes távollétet jelent) áll.

Néhány nővér, súlyos betegsége miatt, könnyített munkát végez, és ők sem vesznek részt a napi rutin-munkában. Ez természetesen megterheli a többieket, a három-műszakban dolgozókat. Fele annyian látjuk el az időközben megduplázódott beteg-létszámot. Ez folyamatos túlterhelést jelent.

A klinika egyszerre állami-missziói intézmény, bizonyos kérdésekben végleges döntéshozatali lehetősége az állami felügyeleti szervnek, a Kerületi Egészségügyi Hivatalnak van. Ez melegségül szolgálhatna, de az igazság az, hogy a vezető komoly odaszánásával sokkal több jó döntést lehetett volna meghozni, főként a korábbi időben.

A munkáját becsületesen, jól végző korábbi könyvelő munkaszerződését (anyagi fedezet hiánya miatt) nem hosszabbították meg. A klinika igazgatója a klinika lelkipásztorát nevezte ki erre a posztra, aki másfél éve könyvelői munkát végez.

Néhány hónapja új orvos-igazgató érkezett az Egészségügyi Hivatalba. A klinika igazgatójának egyáltalán nem felhőtlen a kapcsolata vele. A rossz üzemanyag-benzin felhasználás miatt a kerületi igazgató szigorító rendelkezéseket léptetett életbe. Csak az ő előzetes engedélyével lehet továbbküldeni beteget a kasamai kórházba. Ez természetesen éppen a dolgozókat sújtja. Nem könnyű döntést hozni sokszor a mi lehetőségeink között. Van ugyan laborunk, de a vércukor-vizsgáló műszer másfél éve nem működik, dextrose-stixet pedig egyelőre minden próbálkozás ellenére sem sikerült beszerezni.

Van ugyan röntgenünk, de vízhiány, áramhiány, alacsony áramfeszültség, előhívó anyaghiány, stb. miatt sokszor hetek telnek el úgy, hogy nem tudunk felvételt készíteni.

Pedig a betegforgalom az utóbbi két-három évben a duplájára növekedett. Ennek hátterében demográfiai okok állnak, de az is, hogy mivel Mungwi missziói klinika, itt a betegek semmiért sem fizetnek, és sokszor jönnek területen kívülről is. Sok a nehéz, a probléma.

Valami „csoda” folytán – amit **kegyelemnek** hívnak – mégis sikerül minden nap elvégezni a munkát, akkor is, ha csak hárman dolgozunk az egész klinikán.

Vannak persze örömteli, pozitív dolgok is. Jó látni néhány dolgozó odaszántságát. A klinikai tisztviselő rendszeres túlórázással áll helyt a betegforgalom lebonyolításában. Némelyik nővér szó nélkül marad ott reggeltől estig, ha kiderül, hogy az egyetlen délutáni műszakos nővér betegsége miatt nem tud jönni.

A laborban, a három laboratóriumi asszisztens helyett, Mr. Chilufya laboratóriumi asszisztens egyedül végzi a napi munkát (malária-kenetek, vérkép, vizelet, köpet, CD4). Vércukrot ugyan nem tudunk mérni, de most már van lehetőségünk a klinikán a HIV-AIDS statust jellemző CD4 vizsgálatára, ami nagy segítség a terápiás döntéshozatalban.

Mrs. Sinkala, a klinika új főnövére nagy segítséget jelent a klinikának, a betegeknek. Mivel ez vidéki egészségügyi intézmény, itt az igazgató mellett ő az a személy, aki olyan tisztséget tölt be, hogy lehetősége van bizonyos dolgok megtételére vagy változtatására.

Személyes beszélgetés után figyelmeztette a nővéreket, hogy figyelni, ki mikor érkezik a munkába, és munkavégzésük minőségét is értékeli.

Ha kifogyunk valami fontos gyógyszerből, vénás antibiotikumból, kininből, addig nem nyugszik, míg valahonnan be nem szerez legalább egy kis mennyiséget, hogy a munka, a gyógyítás mégis továbbfolytatódjék. A gond csak az, hogy eddig nagyon keveset tartózkodott a klinikán. Először Szudánban tanult és végzett el egy négy hónapos továbbképzést. Amikor visszajött, rövid idő után visszahívták, és most időleges helyettesként újra a Kerületi Egészségügyi Hivatalban lát el munkát. Ígérete szerint, ha letelik a helyettesítési idő, szándékozik visszajönni a klinikára.

Mrs. Malama a HIV-részleg felelőse valóban szíven viseli a betegek sorsát, és dolgozik hűségesen.

Nemrég egy Pediatric-HIV továbbképzésen vettem részt, ami elsősorban a betegség megelőzésére összpontosított. Hogyan, mi módon lehetne elérni, hogy minél kevesebb újszülött fertőződjön az anyaméhben, vagy megvédeni, hogy később az egészségesnek születettek ne fertőződjének. Isten régóta a szívemre helyezte ezt a témát, hogyan lehetne segíteni, hogy a pozitív, fertőzött anyák, a gyermekszüléssel mégse a halált, hanem az életet adják tovább. Amikor visszaérkeztem, mindjárt leültünk beszélgetni, mi az, amit megtehetünk, elkezdhetünk a mostani körülményeink között. Jó, hogy jól együtt tudunk munkálkodni ugyanazon cél érdekében.

Mélyen meg vagyok győződve azonban, hogy igazából Isten viseli szíven ezeknek az embereknek a sorsát. Mert azaz, hogy segítünk, az emberek számára megnyúlik az élet ideje és ezáltal a kegyelmi idő, amikor még hallhatnak az Úr Jézus Krisztusról, és elfogadhatják Őt, mint Megváltójukat, akár itt a klinikán, Bibliát, evangéliumi könyvet olvasva, akár a gyülekezetükben.

„Mert az az Isten akarata, hogy minden ember üdvözlődjön, és az igazság ismeretére eljusson.”

Jó tudni, hogy ezzel a reménységgel végezhetjük a napi munkát, és azzal a csendes örömmel, hogy Isten munkatársai vagyunk.

Szeretettel köszöntöm minden testvéremet, dr. Keszi Krisztina

Imatémák:

Amiért hálát adok:

1. Az új főnövéért.
2. A HIV részleg felelősenek munkájáért.
3. Azokért a nővérekért, akik hűségesen dolgoznak a túlterhelésben is.
4. A lehetőségért, hogy eljutottam a Pediatric-HIV továbbképzésre.

Imakérés:

1. Hogy a főnökér mihamarabb visszajöjjön, és az elkezdett változások továbbfolytatódjának.
2. Hogy az igazgató jobban szíven viselje a klinika, a betegek sorsát.
3. Hogy a klinika lelkipásztora ne könyvelői munkát, hanem lelki munkát végezzen.
4. Hogy több nővér vegyen részt a műszakos munkában.
5. Legyen végre annyi nővér, hogy kaphassak egyet, aki velem, mellettem dolgozik.

Luz család:

Ecuadori hírek

Dél-Amerika,
Ecuador

Luz Edgar és
Gyöngyvér,
Mirjam,
Marlene,
Mark,
Benjamin

Fénysugár ... a kereséshez. Egy járókelő segíteni akart egy embernek, aki éjszaka feltűnően keresett valamit egy utcai lámpa alatt.

– Keres valamit? – kérdezte tőle.

– Igen – válaszolta a férfi kicsit kétségbeesetten –, a házkulcsaimat.

Mindketten újra keresni kezdték, míg barátságos segítőtársa nébány perc múlva meg nem kérdezte:

– Biztos ön abban, hogy itt vesztette el a kulcsait?

– Nem – felelte a férfi –, de itt legalább látok.

Nekem ez nagyon világosan szemlélteti a mai világ nagy részét ... amely keresi a kulcsot az egészséges kapcsolatokhoz, az egészséges önbizalomhoz, az egészséges családokhoz, keresi a maradandó életörömet, az értelmes és kiegyensúlyozott munkát, a feszültségmentes idő- és erőbeosztást, a mindennapok kihívásaihoz belső kitartást stb. ... de rossz helyen és rossz szul keresi. A hol, hogyan és mit kérdése mindenkinél biztosan máshogy vetődik fel, de egy és ugyanaz, aki segíteni tud ... nevezetesen egy és ugyanaz az igazi világosság kulcsa, ahogyan a Lukács 1,79-ben Jézusról olvasható, hogy Ő a világosság „... hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára”.

Ez a békesség akkor jön el, ha Ő ad világosságot!

Fénysugarak ... a szolgálatból

... a CCB-ben újra és újra látni a 70 hallgató arcán, a különböző órákon, ha valamit hirtelen megértene. Ede újra három órát tart minden szombaton: tárgyai a Római levél magyarázata versről versre, a lelki élet és a kontextuális gyülekezet növekedés az Apostolok cselekedeteiben.

... a MINTS, saját teológiai szemináriumunk és rádióműsorunk vezetését ezen a nyáron át lehetett adni Ned Farnsworthnak, az USA-ból érkezett tapasztalt misszionáriusnak. Ede nagy örömmel vezette a szemináriumot, ám egyedül képtelen lett volna tovább végezni ezt a munkát. Ned és családja igazi fénysugarat jelent nekünk.

... mindig jönnek az USA-ból egy-két hétre missziói csapatok és együtt építik velünk Isten országát. Ebben az évben befejezhetjük a konferenciaház építését Litában (48 ággyal) és hozzákezdhetünk Cotacachiban is a gyülekezeti központ építéséhez. Itt keresztyén óvodát szeretnénk indítani. Erre gyülekezeteink egyedül nem képesek, ám a világ minden táján élő gyülekezetek támogatásával olyan hely épül ki, ahol tovább tudjuk adni az evangélium világosságát.

... misszionáriusaink és lelkészeink odaadása és energiája. Nekem, a csapatvezetőnek az az egyik legnagyobb feladatomban, hogy összetartó csapat legyen és mindent tegyen meg Jézusért. Nagyon hálásak vagyunk Istennek, hogy mindeddig ilyen csapattal ajándékozott meg.

Így lesz egyszerűbb a hatékony és sikeres munka végzése, és az a benyomásunk, hogy Isten ezt az egységet egyre több tennivalóval áldja meg akár a gyülekezetekben, akár az oktatói munkában. Az elmúlt hónapban például Atuntaquiban 8 fiatal keresztyént keresztelhetünk meg. Diego lelképásztor nagyon jó munkát végez ezen a helyen. Említhetnénk az új oktató-

központot is kecsua indiánok számára, ahol Heiko Erndwein mintegy 40 gyülekezeti vezetőt és lelkészt képez. Vagy Rainer Kröger missziói munkáját, amelyet az ibarrai „Puente de Amor” (a szeretet hídjá) gyülekezet 15 munkatársából álló csapat vezet tovább. Isten világossága feltartóztatlanul terjed.

... a „Puente de Amor” gyülekezetben, ahol családunk megtalálta lelki otthonát. Gyerekeink szeretik a gyülekezetet, örömmel mennek el minden alkalomra. Gyöngyvél mély barátságokat építettünk ki a gyülekezetben, amelyek hordoznak és bátorítanak. Ez a szolgálat adja nekünk a legtöbb örömet. Ede rendszeresen hirdeti az Igét és 2 házi bibliakört vezet. Egy bibliakör vezetését év végén átadja egy helyi vezetőnek, akit az utóbbi két évben figyelemmel kísért és segített. Ez a kör az utóbbi négy évben háromszor oszlott ketté és kezdett új házi bibliaköröket.

Ede kéthetenként tart megbeszélést a gyülekezet két újonnan megválasztott elöljárójával és Enrique lelkésszel. Ezek a megbeszélések mindig különleges fénysugarak, mert ezek a 4 órán át tartó közösségek mindig az áldás forrásává alakulnak át. Az alkalmon közösen olvasunk egy könyvet a vezetésről, megbeszéljük, sok időt szentelünk az imádkozásra, majd eltervezzük, hogy a gyülekezet milyen irányban haladjon tovább lelkileg és szervezeten. Bár Ede az „edző”, mégis minden találkozóval növekszik ő is lelkileg.

... Gyöngyi az asszonykört vezeti a gyülekezetben. Minden két hétben egy délutáni programot szervezünk énekekkel, játékokkal, barkácsolással, és elhangzik egy előadás is egy témában. Ez áll a délután középpontjában. Ezekre a délutánokra rendszerint 50–60 asszony jön el. Gyöngyi itt szó szerint kivirágzik, és előadásai igazi fénysugarak sok asszony szürke hétköznapjaiban.

Közösen vesszünk egy pillantást a házassági és családi munkára! Kéthavonként gyertyafényes vacsorát tartunk jó programmal és egyórás előadással valamilyen aktuális házassági és családi témáról. Minden alkalommal mintegy 100 pár jön el, amelyeknek kb. 45%-a kívülálló.

Évente egy vagy két konferenciát szervezünk, amelyekre kívülről hívunk előadót. Novemberben egy baráti házaspár járt itt, négy estén a gyereknevelésről tartottak előadásokat. Minden este 100–120 résztvevőt számoltunk, akiket nagyon érdekelt a Krisztus központú, kegyelmen alapuló nevelés.

... ebben az évben mindenekelőtt a megbeszélésekkel töltött idő és azok az alkalmak számítottak fénysugaraknak, amikor a gyülekezetépítésben és a gyülekezetalapítási munkákban segíthettünk itt a misszióban és másoknak. Két gyülekezetnek van már saját lelkésze, és ugyanazt a tanítványnevelési rendszert követik, mint amelyiket mi itt Ibarában. Quitóban is van

egy gyülekezet, amely így szeretné megszervezni a hívók további oktatását. Többször is jártam már náluk Igét hirdetni, és részt vettem tanácskozásokon. Kérlek, imádkozzatok velünk, hogy ezek a gyülekezetek tovább növekedjenek.

Fénysugarak ... a családból...

... mindenképpen a Mamával tanuló négy szorgalmas diák. Október óta Marita Kröger is velünk van, hogy segítsen és megismerje az itteni munkát. Marita nekünk Istentől kapott segítség és támasz. Gyöngyinek nemcsak a háztartásban segít, hanem a gyerekek tanításában is.

... Mirjam (12 éves) már a 7. osztályt tanulja és teljes „erőbedobással” kamaszodik. Nagy lelkesedéssel jár a serdülő bibliakörbe, és van néhány barátója.

... Marlene (10 éves) az 5. osztályt járja, de nincs olyan nagy kedve a tanuláshoz, mint Mirjamnak. Inkább zenét szeret hallgatni, zongorázni és a többi misszionárius kisgyerekeire is szívesen vigyáz.

... Benjamin (9 éves) nagyon szereti az alsó tagozat harmadik osztályát, mindenekelőtt a szakismeretet és a matekot ... A német nem igazán a kedvence ..., „mert ott mindig olyan sokat kell írni”. Viszont nagyon szeret olvasni. Reggel nagyon korán kel, általában egy órát olvas reggeli előtt. Most éppen a „Bórharisnyát”, és napközben a saját ún. „szakirodalmát” ... Lucky Luke-ot, Donald kacsát, Asterixet stb.

... Mark eszes fickó. Igazi kisgyerek, szinte képtelen egyszerre két dologgal foglalkozni. Az iskolában a gondolatai gyakran járnak máshol, leginkább a playmobiljánál és a matchbox autóinál.

Milyen jó, hogy még csak a 2. osztályt járja, és még van ideje addig, amíg a nehezebb tárgyak jönnek. Legszívesebben a bátyját bosszantja, és örömmel birkózna. A baj ezzel csak az, hogy a bátyja nagyon melegszívú, így nagyon ritkán hajlandó birkózni.

Minden gyerekünk szereti a kerékpáros kirándulásokat.

Sajnos, Ibarrában nincsenek bicikli utak, nagyon sok autó közlekedik az utcákon, ezért mindig ki kell utaznunk a régi repülőtérre vagy egy közeli tóhoz, amelyet teljesen körbe lehet karikázni. Ezek igazi fénysugarak, különösen akkor, ha a Pánának is éppen akkor van ideje, és velünk jöhet.

Fénysugarak ... kedves találkozások

... nemcsak újra egy év ért [majdnem] véget, hanem harmadik szolgálati időnknek is lassan vége Ecuadorban. Ha Isten is úgy akarja, megérjük, hogy a 2012-es pünkösdi missziói ünnepen a LM sátrában a színpadon állunk. (Erről többet a következő körlevélben.) Mindenképpen már előre örülünk a kedves találkozásoknak a családdal, a barátokkal és munkánk támogatóival. Ti vagytok az igazi támaszok imádságaitokkal és adományaitokkal. Nevetek rendszeresen szerepel adományozóink listáján és tudhatjuk, hogy gondoltok ránk, aggódtok értünk, ami igazi fénysugár az elbizonytalanodás ellen. Köszönjük!!!

Fénysugarak az új évre

... egy ismert, ám nagyszerű történetből: „Azt mondtam az angyalnak, aki az új év kapujában állt: Adj nekem lámpást, hogy biztos lábbal léphessek a bizonytalanba! Ő azonban így válaszolt: Lépj csak be a sötétségbe és kezdet tedd Isten kezébe! Ez jobb, mint a lámpás, és biztosabb, mint az ismert út”.

Isten hűséges, és az egész világon nagy áldásra használja fel a Liebenzelli Missziót. Ehhez továbbra is szükségünk van adományaitokra ... [a 2011-es évi költségvetéshez még 1,2 millió euró hiányzik ... kérek, segítsétek, hogy Isten munkáját továbbra is minden területen gazdag áldással végezhessük.]

Így kívánunk „Jézussal teljes” karácsonyt és reménnyel teli 2012-es évet!

Testvéri szeretettel a Luz család

(Ezt a levelet még 2011 karácsonya előtt írták, mi csak most tudtuk közreadni.)

Aktuális témánk:

Fő az egészség?

Könnyen beszélnek, akiknek anyagilag jól megy. Egyetlen nemzedékben sem költöttek még oly sokat az egészségre és a testápolásra, mint napjainkban. Még sohasem volt az emberek várható életkora a széles néprétegekben olyan magas, mint ma. Nagyon jó dolgunk van. Akinek nincs oka aggódnia az élelem, a ruházat, a biztonság és a meleg lakás miatt, nyugodtan figyelhet az egészségére és a jó közérzetére. Közben mégis mindenkinek be kell látnia, mennyire nem tőlünk függ ez a két dolog. Az emberekben egyre nagyobb a jó közérzet utáni vágy, és aki csak megengedheti magának, meg is tesz mindent, hogy elérje.

Debora Jägers és a Biskup házaspár beszámolóiból láthatjuk, hogyan kell a harmadik világban szembeülniük fiatal misszionáriusoknak a betegséggel, mindjárt első szolgálati helyükön. Ott egy betegség nagyon hamar halálos kimenetelű lehet. Az ott élőknek ez természetes, a misszionáriusoknak pedig meg kell barátkozniuk a tényekkel. A cikkek olvasása során Önök is győződjenek meg erről a küzdelemtől!

Dr. Ernst Witt 1911-ben a Liebenzelli Misszió egyik első misszionáriusaként utazott Kínába. Orvos volt. Hunan tartományban ápolta, gyógyította a betegeket, és harcolt az egészségükért. Eközben egészen természetes volt neki, hogy Jézus Krisztust hirdesse, aki olyan új világot készít számunkra, amelyben a betegségnek és a halálnak nyoma sem lesz majd. Ma is ugyanezt tartjuk a szolgálatunknak. Közben azonban óriási a feszültség a lehetőségek és a tehetetlenség között. Néha hiányzik a szükséges eszköz, hogy segíthessünk, eredménytelen az orvosi beavatkozás, vagy Isten nem adja meg a könnyöregve kért gyógyulást. Időnként a misszionáriusok megélik, hogy Isten csodát tesz, de sokszor kell szembeülniük a bűnnel szennyezett világ fájdalmas következményeivel is. Tudják és vallják, hogy Isten mérhetetlen dicsősége most még nem nyilvánvaló előttünk. A lehetőségek határait súroló megtapasztalások közepette fontos hangsúlyt kap az Ecuadorból érkezett beszámoló. Isten egy tragikus halálesetben is megmutathatja hatalmát! Mennyire fontos ez nekünk, akiket csak a látható világ kultúrája vesz körül!

Istennek sokkal nagyobb terve van velünk, minthogy csak eredményekben gazdag, fájdalommentes földi életünk legyen. Urunk célja magasabb és örökkévaló. „Fő az egészség!” helyett valljuk tehát, hogy „a földolog az, hogy Jézus Krisztus tart meg!”

Szívből jövő üdvözlétemet küldöm az Olvasóknak, nagyszüleim nemzedékének újévi köszöntésével: „Adjon Isten egészséget, békességet, adja áldását és Szentlelkét!”

Martin Auch

Martin Auch
missziói igazgató

Pontosan ezt akarom!

Micsoda kijelentés olyan időkben, amikor az érzések mintha hullámvasúton ülnének, és az ember csak nehezen látja át a helyzetet. Úgy hangzott, mint egy kinyilatkoztatás ezekben a nehéz napokban. Mi történt? Néhány nappal ezelőtt egyik munkatársunk balesetet szenvedett, ami az egész gyülekezetet megrendítette.

Mesías dinamikus fiatalember volt. Kedvessége és állandó derűje bátorítást jelentett mindenkinek, akivel csak találkozott. Mindenki látta, hogy az Úr Jézus nagy szerepet játszik az életében. Nagyon szerette volna, ha mások is megismernék a Megváltót. Különösen a fiatalok álltak közel a szívéhez. Nagyon szerette a gyülekezetet. Bármikor volt rá szükség, mindig kéznél volt. A szíve túlradt az örömtől és a tettekre készségtől.

Nem volt ez mindig így. Mesíasnak már korán hozzá kellett szoknia a nehéz munkához.

Még kisfiú volt, amikor szülei felültették a kétóránnyira fekvő Quitóba induló buszra, ahol egy ismerős várta. Ettől kezdve dolgoznia kellett, hogy pénzt keressen. Fájt neki, hogy szülei egyszerűen elküldték otthonról, de családjának minden fillére szüksége volt.

Egy idő után visszatért szülővárosába, Ibarába, ahol különböző alkalmi munkákból élt. Szerette a zenét és a technikát, ezért nem meglepő, hogy nemsokára discjockey (lemezlovas) lett, és számtalan rendezvényre meghívták. Sajnos, ilyen alkalmakkor egyre többször került kapcsolatba az alkohollal. Amikor egy nap még börtönbe is került, rá kellett ébrednie, hogy így nem mehet tovább.

Ekkor megismerkedett egy lánnyal, aki elhívta a templomba, ifjúsági órára. Inkább a kislány, mintsem az ifi iránti érdeklődésből, eljött vele. Minden várakozás ellenére megtetszett neki az ifi óra, és akkor is ottmaradt, amikor a barátság elmúlt.

Amikor egy idő múlva egy ifjúsági táborban arról hallott, hogy bűnei bocsánatához az egyetlen út Jézuson keresztül vezet, egész szívével befogadta Őt. Pontosan ezt akarom! – mondta magában. Ettől a pillanattól kezdve azt akarta, hogy Jézus legyen az Úr az életében.

Így is történt. Amikor csak tehetett, részt vállalt a gyülekezeti munkából. Zenei tehetségére és műszaki érzékére nagy szükség volt. Később a Liebenzelli Misszió alkalmazta, hogy a misszió önálló rádióprogramjában, a Radio Puntóban dolgozhasson. Munkáját nagy odaadással végezte. Újra és újra megpróbált új utakat találni, hogy minél jobb programot sugározhassunk, és az emberek Jézusról hallhassanak.

A legnagyobb kívánsága azonban az volt, hogy családjá is befogadja Jézust, a Megváltót. Ez azonban lehetetlennek tűnt. Családjá katolikus volt. Védelmet és segítséget szűz Máriától és a szentektől vártak. Néha a katolikus misére is elmentek, de ez elég is volt nekik. Túlzásnak tartották, hogy valaki átadja az életét Jézusnak.

Titokban azonban csodálták Mesías a hitéért. Minden reggel, még reggeli előtt olvasta a Bibliáját. Este is, amikor a munkából hazajött, először felütötte a Szentírást, és olvasott. Gyakran mondta édesanyjának: – Először Isten, azután az evés.

Édesanyja tiszteletben tartotta kérését. – Bárcsak édesanyám is megismerhetné Jézust – gondolta újra és újra.

2011 nyarán nagy vállalkozás előtt álltak Litában, a misszió központját sürgősen újra kellett mázolni. Az időjárás csúnyán megviselte az épületet. Mesías újra rendelkezésre állt.

Heiko és Simone Ernwein

– Holnap este újra itthon leszek – búcsúzott édesanyjától. Erre azonban már nem került sor...

Amikor másnap reggel egy létráról egy második emeleti erkélykorlátot mázolt, elvesztette az egyensúlyát, és létrástól felborult. Fejjel esett a földre és eszméletét veszítette. Amilyen gyorsan csak lehetett,

mentőautóval a kétóránnyira fekvő Ibarába szállították. Ott azonban nem tudtak segíteni rajta, ezért további két órát tartott, amíg Quitóba szállították kórházba.

Nemsokára mindenki tudta a gyülekezetben, mi történt. Mindenütt imádkoztak Mesíasért. A gyülekezet elöljárói és más tagjai Quitóba utaztak, hogy mellette legyenek. Mások a szüleit kísérték a kórházba, ahol semmi jót sem mondtak a fiukról. Igazi élet-halál harc folyt. Az orvosok több órán át operálták; a gyülekezet szüntelenül imádkozott érte.. De kétnapi imádság és aggodás után az Úr magához vette Mesías.

– Miért? Hogy gondoltad, Uram? Miért hagytad Mesías meghalni? Miért engedted meg? Hiszen mindent érted tett! Az érzések elszabadultak: fájdalom, harag, kétség, szomorúság, értetlenség, lelkiismeret furdalás váltotta egymást.

– Éppen ezt nem akartuk! Mit jelentsen ez, Uram? – kérdezték sokan ezen a napon.

A választ a temetésen kaptuk meg. Mesías egész családjá eljött. Bár katolikusok voltak, beleegyeztek, hogy Mesías a templomunkban ravatalozzák fel, és istentiszteletet tartsanak érte. Lenyűgöző élmény volt. Több mint 400 ember vett részt ezen a nagyon megindító istentiszteleten. A csúcspontot az jelentette, amikor egy hitmélyítő tanfolyam vezetője felolvasott egy levelet. Ez volt Mesías tanúságtétele, melyet néhány nappal halála előtt házi feladatként a tanfolyamra fogalmazott. Ebben az életéről beszélt és figyelmeztetéssel fejezte be: „Az igazi harc akkor kezdődött, amikor életemet Jézusnak átadtam. Háromszor estem vissza a régi életembe. De Isten újra és újra felemelt, és a barátaim segítettek továbbfolytatni. Ma elmondhatom, hogy a földkerekség legboldogabb embere vagyok, mert tudom, hová megyek, ha valamikor távoznom kell ebből a világból – az Úr színe elé. El fogom neki mondani: Köszönöm, hogy megmentettél és örök életet adtál.”

A hallgatóság visszatartotta lélegzetét. Milyen különleges bizonyágtétel a halál órájában! Röviddel később Mesías nővére is így kiáltott a színpadról: – Én is ezt akarom! Kérem, nagyon kérem, az egyik lelkész segítsen, hogy én is megkapjam, amit Mesías megtalált! – és még az istentisztelet alatt átadta életét Jézusnak. A következő napokban a család további tagjai is eljöttek a templomba, hogy többet halljanak Jézusról. Végül mindenki megértette, hogy Mesías halála a család megtérését hozta el. Mesías biztosan így szólt volna: Pontosán ezt akartam!

A biztonság mítosza

Tobias Schuckert
és családja

Japán

Kedd este van, 19:30. A szomszédos általános iskola tornatermébe indulok. A szerelő hívott ide röplabdázni, aki az autónkat szokta javítani. A résztvevők átlagéletkora 66 év! Messze én vagyok a legfiatalabb játékos. Csodálkozom, milyen frissek ezek a már nem túl fiatal japánok. Az egyik hölgy megszólít: – Hány éves vagy? 36? Akkor pontosan kétszer olyan idős vagyok, mint te! Gyere, légy a csapattársam!

Az első gondolatom hirtelen ez volt: „Na, ez a meccs nekem valószínűleg nem lesz nagy kihívás. Tulajdonképpen azért jöttem el, hogy megismerjem a szomszédban élő embereket és beszéljek nekik a gyülekezetünkről.” A másnap reggeli izomláz azonban megtanított tisztelni ezeket az idős embereket!

Játékosársaim, ami a sportosságot illeti, a nagy korkülönbség ellenére is jól bírják az iramot. Egyikük futóversenyekről mesél nekem, amelyeken rendszeresen részt vesz. A legtöbbjük minden reggel hatkor kel, hogy a rádióban országsszerte sugárzott sportműsor tornagyakorlatait végigcsinálja.

Japán „egészséges nemzet”. Sehol máshol a világon nincs olyan sok 100 év feletti ember, mint a felkelő nap országában. Számukat 20.000-re becsülik.

Mi, misszionáriusok ezt a hétköznapiakban is tapasztaljuk. A gyülekezetbe vezető úton naponta elmegyek egy pad mellett, amelyen a 94 éves Fudzsiwara úr ül. Mindig váltunk néhány szót egymással. 94 évével még mindig olyan friss, hogy egyedül megy el bevásárolni, és mindig tudja, mi történik éppen a városnegyedünkben.

A legidősebb gyülekezeti tagunk 84 éves. Kato úr még mindig autóval jár a gyülekezeti alkalmakra. Gyakran hoz az általa termesztett zöldségekből is. Nemrég lágyéksérve volt, emiatt meg is kellett operálni.

– A rizsszalma-gyékény kicserélésétől kaptam. Ez a munka valószínűleg egy kicsit sok volt nekem – mondta.

Ebben a munkában magam is jól meg szoktam izzadni.

A legfontosabb az egészség – halljuk újra és újra a mondatot: A japánok emiatt nagy gondot fordítanak az egészséges táplálkozásra. Sok zöldséget és halat főznek. Az érettebb korú japánok újra és újra tréfát űznek az egészségtelen „amerikai ételből”. Annál nagyobb volt a sokk, amikor az árhullám okozta fukusimai I-es atomerómű szerencsétlensége (2011. március 11.) után a zöldségekben magasabb sugárértékeket állapítottak meg. Emiatt fogyatkozott meg a saját országukba és a helyes táplálkozás további lehetőségébe vetett hitük.

Azelőtt különleges értéke volt annak, ha a bevásárlóközpontban a zöldségeken a „Japánban termesztett” címke volt olvasható. Most azonban fennáll az a veszély, hogy maga az egészség a tét. Korábban egyértelmű volt, hogy minden biztonságos, ami Japánból származik. Ma már sokan a biztonság mítoszáról beszélnek. Senki sem tudja, mi is igazán megbízható. A saját országuk iránti bizalmuk megrendült. Éppen a két legfontosabb érték, az egészség és a biztonság ingott meg.

Ennek a megrendülésnek oka az, hogy a japán vallások az evilági életre helyezik a hangsúlyt. Ezek vagy egyáltalán nem, vagy csak nagyon csekély mértékben mutatnak érdeklődést a halál utáni élet iránt. A „most” a fontos. Aki a túlvilág létét nem ismeri el, annak minden reményét az evilági életbe kell vetnie. Ám ekkor válik az egészséges test a legfőbb értéké.

Keresztyénként az a célunk, hogy a japánokkal Istent, testünk alkotóját ismertessük meg. Noha mi emberek tudunk egészségesen táplálkozni és sportolással frissen tartani a testünket, egészségünk végeredményben nem a mi kezünkben van. Nagyon jó dolog, hogy (még) egészséges vagyok és reggelente fájdalmak nélkül fel tudok kelni. Ezért hálás is akarok lenni. De egyúttal tudatosítani akarom magamban, hogy ez nem természetes, és ez az állapot nem tart örökké. Még a legegészségesebb ember is szembekerül egy nap a halál valóságával. Ez elől a valóság elől próbálnak a japánok a mindennapokban, amennyire lehetséges, kitérni. Így például a kórházakban egy négyes számú szoba sem található. A „négy” japánul „si”, ami ugyanúgy hangzik, mint a halál szavuk.

De a halál utol fog érni minket. A gyülekezet az embereknek olyan reményt akar adni, amely túllát a halálon. Gyülekezeti munkánk középpontjában Jézus áll, aki legyőzte a halált. Jézus ad erőt és vigaszt akkor is, amikor a testünk már nem egészséges.

Az első férfi, aki a gyülekezetünkben Jézussal találkozott, leukémiás volt. Betegsége vezette gyülekezetünkbe. Jézus ezt a nagy betegséget, a szörnyű szenvedéseket arra használta fel, hogy Nitta úr az egészséges testnél valami nagyobbat kapjon: az örök életet. A gyülekezettel akkoriban sokat imádkoztunk a gyógyulásáért. Isten nem hallgatta meg ezen a világon ezeket az imádságokat, de hitben tudom, hogy Nitta úr ma Jézusnál van, ahol minden fájdalom és szenvedése elmúlt – és ez örökké tart! Nekünk, keresztyéneknek is ez a reménységünk. És ez a fő!

Christine Hageneier:

Vidéki élet Afrikában

Stefan és Christine Hageneier

„A földolog az egészség!” – ez az, ami Afrikában alighanem a legkevésbé lehetséges, de az örökkévalóság iránti remény nagy.

Kenya, Dél-Szudán

A még ki sem csomagolt dobozokon ülve azon töprengek, hogy a sok apró történet közül melyiket meséljem el. Újra Jubában, Dél-Szudán, Afrika legfiatalabb országának fővárosában landoltunk. Egy régi ismerős jön szembe velem. Köszöntjük egymást, és a családjáról kérdezem. Tudom, hogy még tavaly elvesztette egyik gyermekét. A kicsi még egy éves sem volt. Óvatosan rákérdezek, hogy született-e már még egy gyermekük, mire így válaszol: – Szeretnénk még egy harmadikat, ha az Úr megajándékoz még egy gyerekkel.

Csöndben imádkozom, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus őket s még sok más embert ajándékozzon meg újabb gyermekekkel, akik életben maradnak, s megérik a felnőttkort. Dél-Szudánban a gyermekhalandósági arány az egyik legmagasabb a világon. 1000 gyermekből 135 nem éri meg az 5. életévét (Németországban négy gyerek), 100 000 nőtől 2000 meghal a terhesség alatt vagy szülés közben fellépő komplikációk következtében (Németországban 12).

Akkor ismerkedtünk meg a dél-szudáni Gabriellel, amikor még Lokichoggióban, a kenyai-dél-szudáni határ mentén fekvő városban éltünk. Ő vezette az egyik református missziói szervezet kis bibliaiskoláját, ahol a dél-szudániak hat hónapos bibliai képzésen vehettek részt.

2008-ban Jubába költöztünk, s a helyi MAF-kollégánktól hallottuk, hogy Gabriel rákos beteg lett, s hogy lehetővé tették számára, hogy kemoterápiát kapjon Nairobiban. Rosszindulatú agydaganatot diagnosztizáltak nála. Később azzal a kérdéssel fordult hozzánk, hogy egy MAF-repülővel (Mission Aviation Fellowship, missziós repülőszolgálat) Jubába jöhetne-e. Így egy napon már láthatóan legyengülve, s a betegség jeleit magán viselve ült

az asztalunknál, egy csésze tea mellett. Néhány napig Jubában maradt, amíg Stefan meg tudta szervezni, hogy valakivel visszarepülhessen hazai tájakra.

Mivel velünk nem beszélt igazán nyíltan egészségi állapotáról, MAF-kollégáinknál kérdezősködtünk, hogy terápiaja milyen stádiumban van. Azt válaszolták, hogy tulajdonképpen még nem ért véget, s hogy még tovább kellett volna maradnia Nairobiban. Barátaink készek voltak arra, hogy fizessék a folytatást. Egyikünk számára sem volt világos, hogy mi volt látogatásának a célja. Csak azt láttuk, hogy a terápia hátrányos megszakítását jelentette. Abból indultunk ki, hogy a látogatása után folytatni fogja. A pilóták otthon kitétek, s ez volt az utolsó, amit felőle hallottunk. Meghalni tért vissza a családjához. Nekünk először érthetetlennek, sőt értelmetlennek tűnt, hogy nem élt a terápia lehetőségével, amely gyógyászati eszközökkel késleltette volna a betegséget. Csak akkor értettük meg, amikor rájöttünk: Gabriel utolsó napjait inkább otthon, a családjával akarta tölteni, mint egyedül egy nagyvárosban.

Ott voltam, amikor a bejárónőnk megszülte harmadik gyermekét. Minden rendben volt, és a kis Leslie egészséges, jól táplált csecsemő volt. Az egyetlen dolog, amin csodálkoztam, a kancsal szeme volt. Az ilyesmit azonban lehet korrigálni, gondoltam. Újabb költöztünk, s a bejárónőnk, aki annyira a szívünkhöz nőtt, az utódainkra hagytuk. Így tudtam meg valamivel később, hogy Leslie körül egyáltalán semmi sem volt rendben. Nem fejlődött. Egyévesen még nem tudott ülni, éppen csak az oldalára fordult. Nehézségei támadtak a nyeléssel, s ezért gyakran kapott tüdőgyulladást. S még egyéb bajok is jelentkeztek.

Mindannyian igyekeztünk mindent megtenni azért, hogy anyán és gyermekén segítsünk. Nem tudtam elhessegetni a gondolatot, hogy ne hasonlítsam össze Leslie helyzetét egy

német gyermekével. Németországban biztosan mindent megtettek volna azért, hogy kiderítsék a betegség okát. De végül is mindegy, hogy ezek a problémák vírusok, szülés közbeni oxigénhiány, genetikai hiba vagy valami egyéb következtében léptek fel. Leslie sérült gyermek, aki más körülmények között sokkal jobb fejlesztő foglalkozásban és terápiában részesülhetett volna. Ám Afrikában vidéken, ahol mindenki a saját túléléseért küzd? Hol játszik itt szerepet az együttérzés és a felebaráti szeretet? Leslie még él, s az édesanyja olyan jól gondoskodik róla, ahogyan csak tud; de lehet, hogy a kislány elég hamar Teremtőjéhez tér, ahol hibátlan, egészséges testet kap majd.

Nairobiban egy új barátal ismerkedtünk meg. Nem sokkal azelőtt európai hazájában járt, ahol a felesége meghalt rákban. Azon kevés alkalommal, amikor beszélgettünk, megemlítette: nem számított arra, hogy a felesége meghal. Sok más keresztyénnel együtt hittek abban, hogy Jézus gyógyulással ajándékozza meg, s hogy három gyermekükkel együtt újból visszatérhetnek Afrikába. Az Úr azonban másként akarta. Ez az ismerősünk mégis visszajött, s most Nairobiban megpróbál egy kis vállalkozást alapítani.

Milyen érzés marad bennem? Tulajdonképpen nem a tehetlenség érzése, mert tudom, hogy az Úr Jézus Úr életen és halálon. Örülök azoknak, akiknek már sikerült; akik Jézusért futottak, s már nála lehetnek az örökkévalóságban. Mégis bizonyos szomorúság marad bennem a szenvedés miatt, amely oly közel van, s egyszerűen földi életünk velejárója. Küldetésünkhöz tartozik ezen a földön, hogy könyörületet tanúsítsunk, s hogy Jézus szeretetét továbbadjuk. Mindannyiunknak ezt kívánom és ezért imádkozom! „A földolog az egészség!” – ez az, ami Afrikában alighanem a legkevésbé lehetséges, de az örökkévalóság iránti remény nagy.

Az egészség forog kockán

Burundi

Tudjuk, akár Németországban, akár Burundiban, akár bárhol másból vagyunk a világban, Isten örökdik felettünk és az egészségünk felett.

Alexander és Tabea Biskup

Diákkoromban egy ideig idősök otthonában dolgoztam. Az idős emberek születésnapján egy valami nem hiányozhatott: mindenkinek jó egészséget kellett kívánni. Nekünk,

Németországban az egészség fontos kincs, és sokat áldozunk arra, hogy elérjük vagy megőrizzük. Itt, Burundiban ilyen kérdésekben különböző felfogásokkal találkozunk. Ennek kissé részletesebb szemléltetésére szolgál egyik személyes példánk:

Bujumburában, Burundi fővárosában vagyunk. Egy tanácskozás után az Anderson családdal hazafelé tartunk ebédelni. Éppen vége van a tanításnak, és mint mindig, a járda tele van diákokkal. Tudjuk, hogy ez az időszak nem éppen veszélytelen, hiszen a gyerekek általában kiszámíthatatlanok. Ahogy most is. Egy fiú áll várakozva az út szélén. Aztán felgyorsulnak az események. A gyerek körülnéz, de nem veszi észre autónkat, és hirtelen átszaladna az úton. Az utolsó pillanatban hirtelen kormányozdulattal sikerül megakadályozni a legrosszabbat, így a gyerek feje „csak” az irányjelzőnek, és nem a hűtőrácsnak ütődik. A fiú mozdulatlanul fekszik a földön. Nem tudjuk, mi lehet vele.

A döntés ideje

Burundiban az a szabály, hogy ilyen esetekben nem az autó vezetője a hibás, hanem a gyerek, aki nem nézett szét az úton. Ilyenkor azt tanácsolják, hogy hajtsunk tovább, de ez ebben a pillanatban mindannyiunk számára elképzelhetetlen. Továbbmenjünk, mint az irgalmas samaritánus példázatában az első két ember, közben mögöttünk egy gyerek mozdulatlanul fekszik a földön? Vagy álljunk meg és segítsünk?

Itt, Burundiban a balesetek áldozatait rendszerint kórházba viszik és ezzel az ügy el van intézve. Minden továbbit, amit valaki a sérültért tesz, a bűn elismerésének tekintik. Nekünk ez természetesen nem áll szándékunkban, viszont amilyen gyorsan csak lehet, megfelelő orvosi ellátást szeretnénk biztosítani a fiúnak.

Megállunk és megvárjuk, amíg a feleségek és a gyerekek kiszállnak. Gyalog teszik meg a néhány métert hazafelé, a missziós központhoz. Aztán felvesszük a fiút és két helyi lakost, és a legrövidebb úton a legközelebbi kórházhoz hajtsunk, nem tudva, hogy a gyerek életben marad-e vagy sem. Elvégre az ilyen baleseteknél az első percek számítanak. Nem tudjuk felmérni, milyen állapotban van a fejsérülése. Uram, engedd meg, hogy túlélje! – kiáltunk Urunkhoz szorult helyzetünkben.

A várakozás ideje

A sürgősségi betegfelvétel imádságra és várakozásra tanít bennünket. Végignézzük, amint tucatnyi ápoló kitisztítja a sebeket. Többet nem tehetnek. Nem áll rendelkezésre orvos, és így nem is készülhet röntgenfelvétel a fiú fejéről. Vajon vannak-e belső sérülései? Talán koponyatörést is szenvedett? Nem

tudjuk. Csak amikor kiabálni kezd, éled bennünk némi eredmény a kedvező jel láttán: él és tudatánál van.

Ugyanakkor nem tudjuk megkerülni a kérdést, mennyit ér itt egy ember élete vagy egészsége, különösen a gyermekek esetében. Nem áll minden esetben azonnal rendelkezésre orvos, aki szóval és tettel segít. Még a sürgősségi betegfelvételen is természetes dolog a várakozás.

A cselekvés ideje

Amikor további várakozás után még mindig nem történik semmi, magunkkal visszük a gyermeket egy másik kórházba, hiszen még mindig nem érkezett ide doktor. Telefonon megbizonyosodunk arról, hogy a másik kórház sürgősségi osztályán éppen van orvos. Ezt a telefonos kapcsolatot kollégáinknak sikerült létesíteniük, akik az ott dolgozó orvosnőt a gyülekezetből ismerik. De még mielőtt elindulhatnának, várunk kell a számlára, ami csak tovább késlelteti a szükséges segítséget a fiú számára. Végül még ki kell fizetni a 3,50 eurót. Ilyen helyzetekben azon gondolkodunk: mi a fontosabb? Kifizetni az összeget, vagy megmenteni egy emberéletet? Testközelből tapasztalhatjuk a két felfogás közötti ellentmondást. Nekünk a legfontosabb az, hogy a gyerek megmenekül és egészséges, ellentétben a burundi gondolkodással.

A másik kórházban jobban el tudják látni a fiút. Ott van az orvosnő, akire nyugodtan rábízhatjuk a beteget. De még itt is szinte egy egész napot fekszik egy nagy, a fél arcán végighúzódnó vágással, anélkül, hogy ellátnák. Ennek az az oka, hogy a gyerek a baleset előtt evett, és az ilyenkor szükséges altatás miatt meg kell várni, hogy a műtét előtt a hasa teljesen kiürüljön.

Ez a baleset sok kérdést vetett fel bennünk: mennyire fontos az egészség vagy önmagában csak az élet a burundi társadalomban? Nagyon gyakran halljuk, máról holnapra milyen hamar meghalnak emberek a kórházban, mert nem tudják elvégezni rajtuk a szükséges beavatkozásokat, vagy hiányzik a nélkülözhetetlen szaktudás.

A gyógyulás ideje

Azóta már eltelt egy kis idő. Nagyon hálásak vagyunk Istennek, hogy a gyermek most már jól van. Az életben maradás a szemünkben Isten csodája és oltalmának jele.

Nagyon hálásak voltunk helyi egyházunknak, amelynek munkatársai mellettünk álltak ebben a helyzetben. Legyen az egy lelkész, aki fordított és tisztázta a helyzetet a kórházban, vagy egy rendőrségi lelkigondozó, aki velünk jött a jegyzőkönyv felvételére, hogy tisztázzuk a döntő kérdéseket.

„Fő az egészség” – ez a mostani szám témája. Tapasztaljuk, milyen nehéz helyesen viszonyulni ehhez a kérdéshez, főleg akkor, amikor az ember saját maga is érintett.

Újra örülni tudtunk annak, hogy hagyatkozhattunk Urunkra, aki meghallgatta imádságunkat, a baleset helyszínén nem vált kritikussá a helyzet, és életben maradt a fiú. Tudjuk, akár Németországban, akár Burundiban, akár bárhol máshol vagyunk a világban, Isten örökdik felettünk és az egészségünk felett.

Harald Gorges:

A szigetlakók modern életmódja

Mikronézia

Harald és Hannelore Gorges

„Fő az egészség!” Ki ne ismerné ezt a mondást? Gyakran használjuk ezt a mondatot hétköznapi beszélgetéseinkben, napi találkozások alkalmával. De mit is jelent ez?

Biztosan sokan gondolják úgy, hogy ha fájdalom nélkül tudunk mozogni, és az öt érzékszervünk még nagyjából jól működik, akkor jól vagyunk és jó egészségnek örvendünk. De az egészség ennél sokkal több!

Sokan azt gondolják, akkor egészséges valaki, ha nem szenved. Hát létezik ilyen állapot? Hiszen szinte minden ember szenved valamitől.

Olyan sok rejtett baj, láthatatlan betegség és panasz létezik, amelyeket magunkkal hurcolhatunk. Ennek alapján nem számít-e mindenki betegnek?

Az egészség a kultúra kérdése is

Más kultúrákban kiket tekintenek egészségesnek?

Mikronézia keleti részén nagy hangsúlyt fektetnek a tekintélyt parancsoló termetre. A kövérség nagyon kívánatos dolog, és a túlsúlyos emberek számítanak szépnek. A kövérség

annak a jele, hogy az embernek jól megy a sora, és nincs oka panaszra. Büszkén mutogatják zsírpárnáikat annak jeleként, hogy úsznak a bőségben és zsíros falatokat ehetnek. Minél kövérebb valaki, annál egészségesebbnek számít.

Az egészségnek története van

Régen a szigetlakóknak sok veszéllyel, betegséggel, járvánnyal és természeti csapással kellett a túlélésért megküzdeniük. Nem mindig állt rendelkezésre bőséges táplálék. Ezért a tele has és a kövér alkat különleges és kívánatos dolognak számított. A jólét jele volt. Az életet egy kis szigeten mindig a létért való folyamatos küzdelem biztosította. Amikor az első felfedezők kapcsolatba kerültek a sziget lakóival, áradoztak a lakosok karcsú és egészséges testalkatáról. Tény, hogy egy-egy szigeten csak korlátozott mennyiségű táplálékot lehet előállítani. Túlnépesedés vagy táplálékhiány idején a szigetlakóknak el kellett hagyniuk a szigetet és új lakóhelyet kellett keresniük.

Az egészség nézőpont kérdése

Időközben sok minden megváltozott!

Egy ottani ismerősünk mesélte, hogyan beszélt a lelkére újdonsült anyósa a házasságkötés után. Azt mondta, a lánya még mindig túl sovány, és ez annak a jele, hogy nincs jól és veje nem gondoskodik róla megfelelően. Így indult ennek a fiatal nőnek a története, vagyis a „látható kibontakozása”. Szó szerint teletömték, hogy a jövőben ne érhesse szó a ház elejét. Ma olyan látványos ez a „kibontakozás”, hogy a nő már alig tud járni. A magán cipelt kilóktól alig tud lépcsőt mászni vagy gyalogni. Ennek az a következménye, hogy az idő nagy részében csak otthon ül, és gyermekeit küldözgeti ide-oda, mintha cselédek lennének. Egészségtelen életmódjának következménye, hogy rosszak a térdei, magas a vérnyomása, cukorbeteg és szívpanaszokkal küszködik.

Az egészség a fejben kezdődik

A múltban nem volt probléma az egészséges és kiegyensúlyozott étrend. A természet és az óceán változatos táplálékokat nyújtott. Az úgynevezett modern világhoz való csatlakozással olyan fejlődés indult el, amely a jóléti betegségek egész sorát hozta magával.

A sós konzervhal, az édes, túlcukrozott italok, készételek, fagyasztott csirkék és zsíros pulyka fahát megjelenésével a bennszülöttek új, egészségtelen étkezési szokásokkal találkoztak. Azt gondolták, hogy minden, ami kívülről jön, jobb, mint a saját táplálékuk és étkezési szokásaik. Korábban a hi-

ány és az éhség nem voltak ismeretlen fogalmak számukra. A kövérség az előkelők és a törzsfőnökök jellemzője volt. De a nyugati „Way of Life” (életstílus) megjelenésével elkezdtek szaporodni a kilók! A kövérség szépségének már nem csak a kiváltságosok voltak birtokában, hanem egyenesen Mikronézia ismertetőjelévé vált.

Az egészség életforma

Az óslakosok számára a nyugati világ a példakép. A filmekből és a televízióból egy új életformát ismerhettek meg. Miért gyalogoljunk, ha már van autó? Főleg azért, mert egy ilyen jármű a haladás és a presztízs jelének is számít. Ma már a 100 méterre lévő boltba is autóval mennek bevásárolni, hogy mutogassák, ők már ahhoz a nemzedékhez tartoznak, amely megengedheti magának, hogy használt autót vegyen Japánból.

Az egészség ismeretlen fogalom lett

Az utóbbi években állami egészségügyi felmérések és programok próbálták a kövérség okait feltárni. A túlsúly elsősorban az egyoldalú és egészségtelen táplálkozásra és a fegyelmezetlen életmódra vezethető vissza. Egyes kutatások szerint a 20 év feletti lakosság 88 százaléka túlsúlyos, közülük 24 százalék sorolható a rendkívül túlsúlyos kategóriába.

Nem csoda, hogy a mikronéziaiak 20 százaléka cukorbeteg! Az egyoldalú, főleg rizsből és „spam”-ből (sózott, pácolt húsból) álló étrend és a kalóriadús szójaszósz, a mozgásszegény életmóddal párosulva a zsírszövetek robbanásszerű szaporodásához vezet. Nyilvános helyeken elhelyezett nagy táblákon hívják fel a lakosság figyelmét helytelen életmódja veszélyeire. A kórházakban javasolt programok a függőségek visszaszorításában és az egészségtelen életmódon való változtatásban segítenek. Ez nem is olyan egyszerű, ha figyelembe vesszük, hogy a régi kultúra a kövérséget kívánatos dolognak tartotta!

A betegség sok pénzbe kerül

Számos nyilvános helyen és intézményben plakátok figyelmeztetnek a következő veszélyekre:

1. A rák különböző formái. Elsősorban a szájrák, amelynek kialakulását a bételdió rágása segíti elő. A szájjüreg daganatos megbetegedéseinek arányát tekintve Mikronézia az élmezőnyhöz tartozik.
2. Tizenévesek terhessége.
3. Nemi úton terjedő betegségek.
4. Kövérség.
5. Cukorbetegség.

Ezeknek a betegségeknek megvan a meglehetősen magas ára. Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) felmérése szerint a kövérségre vezethető vissza az egészségügyi kiadások 2–8 százaléka és a halálesetek 13 százaléka.

Az őslakosság nagyobb szigetekre vagy Amerikába történő kivándorlása következtében a célállamok is szembesülnek ezekkel a „mikronéziai problémákkal”. Egyre inkább tiltakoznak, mert a költségeket nekik kell viselniük, ezért meg akarják szigorítani a mikronéziaiak számára a beutazási feltételeket.

Egészség és a gyülekezetek szerepe

De mi köze az egészségnek a keresztyénséghez?

Nagyon is sok! A Biblia hangsúlyozza, hogy testünk a Szentlélek temploma, és Isten Lelke által bennünk szeretne lakni. A lélek és a test egymásra hatása tehát hitünk fontos része. Istentiszteleteinken újra és újra utalunk az Isten Igéjére, hitünk, gondolataink és akarataink közti összhangra. Isten Igéjének kell a megfelelő életmódra készítenie bennünket. Isten tervébe

az élet és a létezés minden területe, így testünk, lelkünk ápolása és karbantartása is beletartozik. A missziós munka tehát teljes életprogramot jelent.

Fő az egészség!

Mit is jelent ez a gyakorlatban?

Az évek során hozzászoktam, lehetőleg ne autóval közlekedjem, hanem gyalog, és azt egyem, amit az itteniek, ezzel is bizonyítva, hogy a külföldről behozott ételkészlet nem feltétlenül egészségesebb vagy jobb, még akkor sem, ha az óceán túlsó partjáról hozták.

De nem állhatok meg félúton, nem figyelhetek csak a testemre. Isten Lelke nélkül, a gondolatok és lelkem tisztasága nélkül egy külsőleg egészséges ember is egészségtelenül él. Az egészség a szellemben és a lélekben kezdődik, s hat ki a testemre és életmódomra. Ebből a szempontból Mikronéziában még nagyon sok a teendő!

Theo Hertler:

Egészség és az örök élet

María várakozásteljesen nézett rám. Az arca, egész tekintete az elmúlt évek csalódottságát tükrözte. Átkarolta beteg lányát, Conchi vállát. Az orvosok már kifogytak az ötletekből. Conchinak naponta nagy adag antidepresszánt és nyugtatót kellett bevennie.

Maríanak bele kellett törődnie abba, hogy naphosszat várakozzanak az egészségügyi központban (Centro de salud), mert lányája betegsége egyre elviselhetetlenebbé vált. Végül a Spanyolországra annyira jellemző „gyógyítókat” (kuruzsólókat – curanderos) keresett fel, akik a hegyekben élnek, és meglehetősen nagy összegeket kérnek a „gyógyításért”.

A gyógyszerek hatása alatt Conchi csak a földet bámulta, és állandó fáradtsággal küzdött. Édesanyja kérte, hogy együtt imádkozzunk lányáért. Életében először lépte át egy evangéliumi gyülekezet küszöbét. Az egyházak törvény előtti egyenlősége ellenére rengeteg előítélettel és félelemmel kellett megküzdenie, hogy ezt a lépést megtegye.

María azért hozta el hozzánk a lányát, hogy meggyógyítsuk. Sem az orvosok, sem a gyógyítók nem tudtak rajta segíteni. Egyik barátjánője tanácsára keresett fel, akitől azt hallotta, hogy a keresztyén gyülekezetekben a betegekért is szoktak imádkozni.

María azonban az imádság által saját gyógyulását élhette át. Később egy bizonyágtételben elmondta, hogy ez volt az a pillanat, amikor Isten levette róla múltja terhét, kigyógyította a kétségbeesésből és a bénultságból. Elég hosszú lenne elmesélni családi hátterének minden részletét, amelyek fokozták személyes nehézségeit.

– Hirtelen felragyogott előttem Isten világossága, és abban a pillanatban tudtam, hogy megtaláltam, amit mindig is kerestem – anélkül, hogy tudtam volna, mi az.

– María átélte, hogy Isten Lelke belépett az életébe.

Attól a naptól kezdve mindketten járnak a gyülekezetbe. Conchi azonban még hosszú gyógyulási folyamat előtt állt. Voltak idők, amikor családjának és a gyülekezetnek is hátat fordított, és kétes barátokkal élt együtt – annak ellenére, hogy két éve döntött Jézus mellett, nagy öröme volt, és meg is keresztelkedett. Hosszú hónapokig semmit sem tudtunk róla. Egyet tehetünk: imádkoztunk. Amikor később mindent elmesélt, csak hálát adhattunk Istennek, hogy Conchi még él.

Azóta sokkal kevesebb gyógyszert szed, az énekkarban énekel, és segít a gyermekmunkában is.

Éz az egész folyamat körülbelül 6 éven át tartott, mégis

Theo és Carolin Hertler

Spanyolország

Isten csodája. Az Úr egész valóját megváltoztatta, és újra önmaga lett, pontosabban az az ember, akinek Isten a megteremtésénél szánta. Azóta sokak számára lett maga is áldás.

Valamilyen szinten minden társadalom beteg. A gyülekezet viszont olyan közösség, mellyel Isten célja az ember teljes – testi, lelki és szellemi – gyógyulása.

Gyülekezetünkben például Isten nagy örömről megőrizte Fabiant az agyműtétnél. Más valakit kigyógyított lázadó lelkületéből. Egyes családokban megromlott kapcsolatokat hozott helyre.

Már többször kipróbáltam istentiszteletet, hogy felszólítottam az embereket, nézzék meg jól a mellettük ülőt, aztán mondják el neki, mit láttak.

– Egy mosolygós arcot. Egy barátságos szomszédot – hangzottak a válaszok. Aztán így szóltam: – Egy olyan embert láttok, akit Isten még a világ teremtése előtt kiválasztott arra, hogy itt, ebben a gyülekezetben találjon közösséget, majd pedig örök közösségben éljen vele.

Itt a földi élet során Isten valóban ad néha csodás gyógyulásokat, de egyszer mégis mindenki meghal. Hitünk Istenben nem jelenti automatikusan a gyógyulást. Az igazi egészség azt jelenti, hogy az örökkévalóságban élünk majd betegség nélkül. Ha Jézus itt a földön gyógyulást ad, az csak előíze az örökkévalóságnak. Isten örökösei vagyunk és egyszer mindent örökölni fogunk, ami a mennyben az Atyáé. Isten mindannyiunkat meg fog gyógyítani, hogy örökké egészségesek legyünk!

Debora Jägers:

Ha nincs dízelolaj, nincs mentő!

Debora Jägers

Malawi

Kedves Olvasó, fájt már valaha a füle? Ez a lehető legerősebb fájdalom, ami az embert kínozhatja. Csilongában, egy eldugott afrikai faluban, a háztartáshoz tartozik egy nagy gyógyszeres doboz. Kéznél vannak a gyógyszerek hasmenés, malária, láz, férgek, sebek ellen, olyannyira, hogy eddig saját magam találtam meg a megfelelő gyógyszert testi bajaimra. A fülfájásra azonban nem találtam orvosságot, és misszionárius barátaim sem tudtak segíteni. Elhatároztam, hogy a csilongai állami egészségügyi központtól kérek segítséget. Már megérkezésem után csodálkoztam, hogy az egészségügyi központ körül gyanúsán nagy nyugalom honol. A személyzet barátságosan üdvözölt, és rögtön beszédbe elegyedtünk. Közölték, hogy mivel nem volt gyógyszerük, minden beteget haza kellett küldeniük.

Felkerestem Allant, aki lelkiismeretes orvos-asszisztens, egyben az egészségügyi központ felelős vezetője. – Hogyan segíthetnék az embereken, ha nem kapok gyógyszert és a mentő sem tud jönni? – kérdezte kissé bosszúsán. A betegszobában egy terhes nő fekszik, akinek görcsei vannak és lázas, feltétlenül kórházba kellene vinni. A legjobb, ha megyek innen, semmi értelme, hogy itt legyek.

Először a terhes nő után érdeklődtem, aztán arról, hogy a mentő miért nem tud jönni. Allan elmondta, hogy felhívta a mentő vezetőjét, de ő nem tudta, honnan szerezhetne be dízelolajat. Emlékeztettem Allant az Ubvencivel kötött megállapodásra, miszerint mi, misszionáriusok készek vagyunk a kórházba szállítani az embereket, ha a mentő valamilyen okból nem tudná. Allan habozott, hogy kérjen-e segítséget, mert tudta, hogy milyen nehéz a faluban dízelolajhoz jutni.

A dízelolaj hiányzó termék egész Malawiban, a benzinkutakat pedig csak szórványosan látják el. Nem mindig jut el hozzánk az információ, hogy mikor lehet dízelolajat vásárolni, mert a telefonhálózat nincs megfelelően kiépítve. Ha üzenetet kapunk, alaposan mérlegelnünk kell, hogy megéri-e útra kelni. A benzinkutak kb. egy-két órányi autóútra vannak, és az autósok gyakran felvásárolják előttünk a dízelolajat. Ebben az üzemanyag ínségben eddig rendszeresen és mindig a megfelelő időben tapasztalhattuk Isten gondviselését.

Megkértem Allant, derítse ki, hogy nem jön-e a mentőautó. Különböző közlünk valaki beugrana helyette. Közben meglátogattam Gloriát, az ápolónőt, akit megmart egy kígyó, amikor egy éjszaka véccére ment. Gloria lába bedagadt és nehezen tudott lábra állni. Egy kicsit elbeszélgettünk, és mielőtt elbúcsúztam volna, imádkoztam érte.

– A mentő már elindult – közölte Allan megnyugodva, akivel még elbeszélgettünk az egészségügyi központ nehéz helyzetéről. A fülfájásomra is kínált gyógyszert, amelyet vészhelyzetekre tettek félre. Már nem éreztem magam sürgősségi esetnek, miután a kígyó marta Gloriát láttam és a terhes asszonyról hallottam. Hazabicikliztem, és az óvoda alkalmazottaival összeültünk, hogy a heti tervet elkészítsük.

Egy nappal később sok gyászoló között ültem a fiatal terhes asszony temetésén. Életmentő műtétet végeztek el rajta, de csak a baba élte túl. Egy malawi temetésen az ember órákig ül némán a többiekkel. Ez alatt az idő alatt sok gondolat suhant át az agyamon, miközben a családért és a babáért imádkoztam.

Az Ubvenci csapat elhatározta, hogy a családot tejjel támogatja, ha nem találnának szoptatót nevelőanyát. Egy átlagos malawi család számára csaknem lehetetlen rendszeresen elég pénzt előteremteni ahhoz, hogy egy árván maradt csecsemőnek tejpórt vehessen. Egy doboz kb. 5 euróba kerül és egy hétre elegendő. Egy zsák rizs az aratás után 6 euróba kerül, ami egy öttagú család számára legalább két hétig elég. Pár nappal később meglátogattam a családot, kifejeztem együttérzésemet, és tudakozódtam a baba felől. A kislányt meleg takaróba takarták. Apukája a Sakira nevet adta neki. Az első hetekre beszerezte a tejpórt. Ő maga ment vissza a rokonaihoz, mert a baba iránti felelősség az anyai ági rokonok kezében van. A nagymama elhatározta, hogy Sakirát gondjaiba veszi, bár ő is terhes és még több gyermeket is el kell látnia. Meggyőződésem, hogy Sakira a nagymamánál jó kezekben lesz, mert barátságos, hívő asszony, aki még ebben a helyzetben is hiszi, hogy Isten mindent jól tesz.

A történet arra tanít, hogy legyek hálás, ha jól vagyok, hálás, hogy jó egészségügyi rendszerünk van Németországban, hálás a nagy gyógyszeres dobozomért. Újra és újra imádkozni akarok a malawi emberekért, akiknek az életkörülményei gyakran nagyon nehezek és a szükséges segítségnyújtás gyakran nem teljesíthető.

Dr. Esther Pflaum

Dr. Esther Pflaum:

Szai Galmi!

Niger

Amikor az újszülöttet kibozták a műtőből, a szülőszobában azonnal örömközlés tört ki és táncolni kezdtek. Az ének a Teremtőt dicsőítette, a „Halleluja!” volt az egyik újra és újra visszatérő szavuk.

Szai Galmi! – régről ismert mondás ez ezen a vidéken, jelentése: „Ebben a problémában egyedül Galmiban találsz segítséget” – és ez valóban el is mondható sok páciensünkről: Galmi az utolsó reményük.

Galmi 60 évvel ezelőtt picinyke település volt, néhány családdal, kevés lakóházzal, ma már azonban több mint 5000 lakosú nagyváros, sőt középfokú iskolával is rendelkezik. A település két létesítménynek köszönheti jelentős fejlődését: Galmiban van egy víztározó, amelyből hónapokkal az esős évszak után is öntözni lehet a földeket, és el lehet ültetni a messze földön híres Galmi-hagymákat. A fejlődés másik jelentős záloga a 100 ágyas – és emellett néha sok, földön elhelye-

zett matracal is ellátott – missziós kórház. Belgyógyászati, gyermekgyógyászati, sebészeti és szülész-nőgyógyászati részleg is tartozik hozzá.

Fő munkaterületem a szülések levezetése és az ambuláns rendelés. A múltban a császármetszések nagy részét a sebészek végzik. Pillanatnyilag három főállású sebészünk van, rajtuk kívül más sebészi beavatkozásokat végző orvosok és „külsős” sebész is részt vesz az operatív munkában. Ha kevés az ember vagy ügyeletes vagyok, természetesen magam is végzek császármetszést – amire összességében mintegy 600 esetben van szükség évente.

Hadd adjak egy kis betekintést munkanapjaim első óráiba, ahogyan az a szülészeti állomáson tartott viziten zajlik:

A szülészeti részleg munkatársaival áhítattal kezdjük a napot. Valaki felolvassa az adott igeszakaszt és a hozzá tartozó magyarázatot a „Mindennapi kenyerünk”-ből, a hausszák áhítatos könyvéből. Nana, az egyik evangélistánk (kórházi lelkigondozónk) időnként rövid megjegyzést fűz hozzá. Utána az egyik szülésznő vagy nővér imádkozik, és a Miatyánkkal fejezzük be az alkalmat. Ezután kezdődik a munka.

A vizitet megelőzően a vajúdo- és a szülőszobában kezdünk, ahol néha már ott fekszik egy-egy császármetszésre előkészített asszony. Mások túl vannak a szülésen, de még szabaddá váló ágyra várakoznak. Ezután következnek a közvetlenül szülés előtt állók, őket vizsgálom meg először. Egyiküknél rosszak a magzati szívhangok. A nővérek rögtön ott teremnek, és megkezdik az előkészítést a sürgősségi császármetszéshez. Ilyenkor tényleg csúcspontjára kapcsolnak. Még az összes sebész vizitel valahol, ezért elhalasztom a magam vizitelését és indulok a műtőbe. Gyors átöltözés – a sapkáról és a maszkról sem szabad megfeledkezni. A betanított aneszteziológiai asszisztensek felültezik az asszonyt a gerincvelő érzéstelenítéshez. Éppen be akarok mosakodni a műtőhez, amikor megérkezik az egyik külsős sebészünk. Ma csak kevés betege van, és már végzett a vizittel. Szívesen átveszi tőlem a császármetszést. Hálás vagyok, mert a szülészeten a hivatalosan 27 ágyon 15–40 beteg fekszik, az ő végigvizitelésük sok időt igényel.

Ismerjék meg azoknak az asszonyoknak a sorsát, akik hozzánk jönnek. A neveket tetszőlegesen választottam. Nem meghatározott személyekről, hanem tipikus sorsokról van itt szó, amelyek különböző változatokban ismétlődnek.

Először a három kis kórtermet keressük fel. Itt kaptak ágyat a súlyos betegek, akik Németországban őrzőbe vagy intenzív osztályra kerülnének.

Halimával a vizit alkalmával alig lehet kapcsolatot teremteni. Rossz állapotban van, az egész teste ödémás, és fokozatosan csúszik kómába. Állapotát infúziókkal és vénás gyógyszerekkel próbáljuk stabilizálni, de delutánra meghal. Mi történt? Tegnap érkezett az ambulanciára. Ikreket várt, körülbelül el is érkezett a szülés ideje. Itt ezt általában nem szokás pontosan tudni, mivel a nők nagy része csak nagyjából vagy egyáltalán nem tudja megmondani, a terhesség hányadik hetében jár. Ennél az asszonynál magas vérnyomással járó terhességi szövődmény alakult ki, ezért az ikreket császármetszéssel világra segítettük. Mindketten teljesen egészségesek, jól vannak. Az anya állapota azonban folyamatosan romlott, és minden fázisunk ellenére meghalt, feltehetően egyfajta agyvérzésben. Anyai halálozás – Németországban ritka esemény, nálunk hetenként megélt valóság.

Fatsima első gyermekét várja, a hetedik hónapban van. Vérszegénység miatt vittük fel, azonnal vérátömlesztést kellett alkalmaznunk. Mivel vérszegénységének krónikus malária az oka,

természetesen azt is azonnal kezelni kezdtük. Az elkövetkező napokban második és harmadik vérátömlesztésre is szüksége lesz, ami persze attól is függ, hogy a családtagjai készek-e vért adni vagy megfelelő donort keresni. A vérbankunk ugyanis rendkívül korlátozott, és csak akkor tudjuk fenntartani, ha minden beadott vérkészítményt visszapótolunk a családtagoktól vett vérből. Néha előfordul, hogy nem áll rendelkezésre megfelelő vércsoportú vér.

Egyágyas kis kórtermünkbe a „VIP-betegeket”, többnyire munkatársainkat vagy azok családtagjait fektetjük. Jelenleg **Hadiza**, az egyik orvosunk felesége fekszik itt. Tegnap született császármetszéssel első gyermeke, jól van. Az ujjongásukat egyszer Önöknek is hallaniuk kellene! Amikor az újszülöttet kihozták a műtőből, a szülőszobában azonnal örömkialtás tört ki és táncolni kezdtek. Egy idősebb ápolónő táncba kezdett és nyújtott karral ide-oda himbálta a babát, miközben a jelenlevők hagyományos dallamaikat dúdolták. Az ének a Teremtőt dicsőítette, a „Halleluja!” volt az egyik újra és újra visszatérő szavuk.

A nagy kórteremben 18 ágy van, itt kerül elhelyezésre a páciensek többsége. Itt találhatjuk **Hauát** és **Adamát**, két Galmi-i asszonyt, akik az éjszaka folyamán teljesen problémamentesen szülésem estek át. Áldást kívánunk nekik ebből az alkalmából, ahogyan az itt szokás. Röviden megvizsgálom őket és elkészítem a zárójelentést. A vérvizsgálatot követően hazamennek.

A következő ágyon **Mariama** fekszik. A szokásos üdvözlés után látom, hogy sugárzik az arca. Mindig mélyen megindít, hogyan tűnhetnek a legboldogabb pácienseinknek az olyan nehéz sorsú asszonyok, mint ő. Mit élt át? Odahaza vajúdott már három napja, de a gyerek csak nem akart megszületni. Erős fájdalmak voltak, ezért végül behozták hozzánk, de a gyermek számára sajnos már túl későn. Nem voltak már szívhangjai, a kezét és lábát közvetlenül a hasfal alatt lehetett kitapintani. Az anyaméh megrepedt. Mariamát bevittük a műtőbe, a halott magzatot kiemeltük a hasüregből, a méhet összevarrtuk. Mivel egy újabb szülés ilyen körülmények között életveszélyes volna, a petevezetéseket is le kellett kötnünk. Itt feküdt hát: egy halott gyermekkel, és semmi kilátása még egy gyermekre. Odahaza csak egy élő gyermeke van. Ebben a kultúrában ez tulajdonképpen katasztrófa, mert sok asszony értékét és életének értelmét az jelenti, hogy minél több gyermeket hozzon világra. Ennek ellenére sugárzik, én pedig azt kérdezem magamtól, mit kellett ennek az asszonynak végigélnie, mielőtt hozzánk került.

A vizit után a lelkigondozás következik: mégpedig nem plusz teherként, hanem mint itteni szolgálatunk szerves és fontos része. A munkatársak keresztyén éneket énekelnek az asszonyoknak. Utána Nana vagy valamelyik másik evangélista áhítatot tart nekik. Szívesen fogadják, ha Nana felkínálja, hogy együtt imádkozik valamelyik asszonnyal. A hausszák számára a „lafia”, amit gyakran „egészség”-nek fordítanak, sokkal többet jelent, mint a testi szervek normális működése. A lelki, szellemi és szociális jó közérzet is beletartozik. Vajon mindig helyesen értelmezzük, miért fordulnak hozzánk ezek az emberek? – kérdezte a közelmúltban egyik kollégám. A sok egzisztenciális egészségügyi probléma mellett nem szabad megfeledkeznünk a sokkal mélyebb problémákról sem, amelyek az embereket ide hozzák. Asszonyok, akik szenvednek a férjüktől, vagy nehézségeik vannak a mellékfeleségekkel és miattuk szenvednek. Vannak, akik a gonosz tekintettől vagy a szellemektől félnek. Ezekkel a sokkal mélyebb problémákkal, amelyek a bűn és az élő Istenből való elszakítottság miatt vannak jelen az emberek életében, legalább annyira foglalkoznunk kell, mint a testi egészségükkel, mert valódi „lafia” csak ott van, ahol Jézus szabadítást és megváltást adhat.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban
Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.
Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94
Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>
Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13
Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu